

Arrest

nr. 144 072 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 31 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2009 diende de eerste verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. De tweede verzoekende partij deed dit op 10 februari 2009.

Op 4 februari 2010 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan beide verzoekende partijen. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arresten met nrs. 43 386 en 43 388 van 17 mei 2010 verwierp de Raad voormelde beroepen.

Op 8 april 2010 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 2 mei 2012 werd de voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 117 762 van 28 januari 2014 werd dit beroep verworpen door de Raad. De verzoekende partijen dienden een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen voormeld arrest van de Raad. Op 31 maart 2014, bij beschikking nr. 10 392, oordeelde de Raad van State dat het cassatieberoep niet toelaatbaar was.

Inmiddels, op 21 april 2011 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De aanvraag van 21 april 2011 werd op 30 november 2011 onontvankelijk verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 21 mei 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de verzoekende partijen.

Inmiddels, op 15 mei 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De voormelde aanvraag werd op 4 juni 2012 onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen aandoening reeds werd ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 oktober 2012 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd op 19 november 2012 onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen aandoening kennelijk niet beantwoordde aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De beslissing van 19 november 2012 werd op 18 januari 2013 ingetrokken.

Op 1 februari 2013 werd de voormelde aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet andermaal onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen aandoening kennelijk niet beantwoordde aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 117 760 van 28 januari 2014 vernietigde de Raad de voormelde beslissing van 1 februari 2013.

Inmiddels, op 22 november 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 september 2013 werd de voormelde aanvraag van 22 november 2012 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Eveneens op 13 september 2013 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 27 mei 2013 dienden de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De voormelde aanvraag werd op 2 juli 2013 onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen aandoening reeds werd ingeroepen bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 117 761 van 28 januari 2014 werd dit beroep verworpen door de Raad.

Op 8 oktober 2013 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 24 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet in overwegingname van die aanvraag.

Op 31 oktober 2013 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) ten aanzien van elk van de verzoekende partijen. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

Op 10 februari 2014 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 april 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 mei 2014 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 14 mei 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op diezelfde dag werd aan de verzoekende partijen eveneens een inreisverbod opgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. Ter zake wijst zij op haar gebonden bevoegdheid en stipt zij aan dat de vernietiging van de bestreden beslissingen aan de verzoekende partijen geen voordeel kan opleveren, daar zij niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu wordt niet betwist dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan de verzoekende partijen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 februari 2010 en door de Raad op 17 mei 2010. Tevens werd de tweede asielaanvraag bij beslissing van 24 oktober 2013 niet in overweging genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoekende partijen onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vallen.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)."

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Gelet op de gewijzigde bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en voor zover dat niet blijkt dat de verzoekende partijen over enig verblijfsrecht beschikken, zal de staatssecretaris in casu niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen in principe dan ook geen nut opleveren.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun eerste en enig middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift onder meer de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM.

In het raam van artikel 13 van het EVRM zal de Raad deze grief onderzoeken.

De verzoekende partijen stellen dat het bevel dat hen werd betekend de Belgische autoriteiten de mogelijkheid biedt om hen te repatriëren naar Rusland en dit terwijl hun beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog hangende is. Ze menen dat ze aldus dreigen te worden gerepatrieerd alvorens de Raad zich kan uitspreken over een hervorming van de beslissing van de commissaris-generaal, hetgeen een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

In casu blijkt dat hun beroep tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal op 5 januari 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrest nr. 135 808. Aldus is de Raad van oordeel dat de verzoekende partijen geen actueel belang meer hebben bij het aangevoerde middel.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan op heden niet meer worden aangenomen.

Het betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

De exceptie kan worden aangenomen.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU